

Olse: Paa Færøerne har der været den betragtelige Stik eller Ustik, om man saa vil, at Hesten ikke har nydt nogen som helst Opmærksomhed. Den gaar ude Sommer og Vinter i Marken, uden at nogen ser til den, og støtter sig fuldstændig selv. Følgen har været den, at det usleste Kræ af en Blag, naar den er to Aar gammel, har lige saa vel som den gode Hest bedækket Hopper, hvorved — det er temmelig sikkert — Hesteracen er degenereret. Som ærede Medlemmer nok ville have erfaret, er den færøiske Hest meget lille, og da man fremdeles ikke viser den nogen Opmærksomhed, vedbliver den at blive mindre og mindre. Man gør ikke megen Brug af Hesten paa Færøerne, fordi man ikke kan bruge Hest og Vogn som her nede, og der kun er liden Vejtlighed til at ride. Den bruges derfor hovedsagelig til at bære Gødning eller Tørv. Da der blev dannet en Landbosforening paa Færøerne, blev det Spørgsmaal rejst, om der ikke burde gøres noget for at bevare den færøiske Hesterace og om muligt søge den forbedret ved at forhindre, at saadanne usle Tillægsdyr odelægge Racen yderligere. Denne Forening henvendte sig saa til Lagtinget og paapegede nogle Bestemmelser, som man burde se at faa gennemførte til Hesteavlens Forbedring. Lagtinget tog fat paa Sagen og udarbejdede et Lovforslag, hvorved man søgte at hindre, at saadanne smaa Plage til Dels ogsaa med Fejl og Lyder skulde bedække Hopper, hvorved Racen naturligvis bliver fortrøblet. Jeg kan ikke andet end sige, at det er en meget fornuftig Foranstaltning, idet den færøiske Hest, saa lille den er, i Reglen er kraftig og godt bygget; og naar man rigtig vil lægge Bind paa, hvilke Dyr man skal udse til Hingste, saa er det ikke umuligt, at den kan forbedres lidt. Sandsynligheden er ogsaa for, at man paa Færøerne ligesom andre Steder faar Dje for, hvilken Gavn Hesten kan gøre, og saa viser den mere Opmærksomhed, end hidtil har fundet Sted.

Svad de enkelte Paragraffer angaar, har jeg ikke fundet noget at bemærke, i alt Fald ikke noget af Betydning. Der er en lille Bestemmelse tilføjet § 2 i det høje Ministerium, som jeg finder meget fornuftig, idet det oprindelige Forslag bestemte, at naar en Blag var to Aar gammel, skulde den stilles for nogle Synsmænd, der skulde bedømme, om den vilde være skikket til Tillægsdyr. Det er jo klart, at det er umuligt at kunne sige, fordi en Blag synes at være nogenlunde udviklet og velbygget, naar den er to Aar gammel, at den saa vil blive ved at udvikle sig, saaledes at den bliver et godt Tillægsdyr. Forslaget har derfor faaet den

fornuftige Tilføjelse, at selv om en Blag bliver anset for at være god, naar den er to Aar, skal den atter forevises for Synsmændene, naar den er tre Aar. Naar en Hest er tre Aar paa Færøerne, er den næsten fuldvoksen; ved den Tid vil man altsaa være i Stand til med nogenlunde Sikkerhed at bedømme, om det vil være et godt Tillægsdyr eller ej. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Ting.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden formelig Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Foranstaltninger imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2687.)

Sagenfattes under Forhandling.

Rump: Det er det særlige ved det foreliggende Lovforslag som en Revision af en gældende Lov, at Revisionen maa være tilendebragt inden en vis Tid. Det almindelige ellers, naar man har et Lovforslag om en Revision af en bestaaende Lov — det være sig nu, at en saadan Revision er paabudt foretaget inden en vis Frist eller ikke — er, at naar Revisionen ikke bringes til Ende, vedbliver den ældre Lov at bestaa. Men i den foreliggende ældre Lov, Loven af 20de April 1888, findes en Bestemmelse om, at Loven bortfalder den 1ste April 1893, med mindre der er givet en Fristforlængelse. Nu kan der fornuftigvis ikke være Tale om, at man skulde komme i den Situation den nævnte 1ste April, at man ikke havde faaet en ny Lovbestemmelse, saa at den gældende Lov faldt bort, og man vendte tilbage til den gamle Lovgivning. Man havde nemlig tidligere kun et Par ældre spredte Bestemmelser; i øvrigt bestod Normerne for Bekæmpelsen af smitsomme Sygdomme i i Tidens Løb administrativ grundlagt Praksis. Der er heller ikke i de forløbne Aar fra Publikums Side fremkommet nogen Indven-